

2de zondag vasten A

Mt. 17, 1-9

Het Evangelie brengt ons vandaag bij een vreemd voorval: Jezus verandert van gedaante, onderhoudt zich met Mozes en Elia, en vanuit een wolk is een stem te horen die zegt: “Dit is mijn geliefde Zoon, in wie Ik welbehagen heb. Luister naar Hem.” Mensen die een beetje bijbelvast zijn weten dan dat het om een zogenaamde theofanie gaat, een godsopenbaring. Er valt hier iets te horen en te zien wat rechtstreeks van God komt, en die drie leerlingen maken op die plaats en dat moment iets heel onverwachts mee.

Een vreemd voorval, zeker voor moderne, nuchtere mensen van tegenwoordig. Want die hebben het meestal niet zo voor visioenen, verschijningen en dat soort zaken: het is te zweverig, te dromerig. Van de andere kant groeit echter wel de interesse voor allerlei paranormale zaken, denk maar aan horoscopen, de toekomst die in de sterren zou staan en kaartenleggers. Het is fascinerend en angstaanjagend tegelijk.

Nu kunt ge niet zeggen dat het Evangelie dit soort zaken stimuleert. In heel het Evangelie is de gedaanteverandering eigenlijk een alleenstaand feit. Zelfs de verrijzenis wordt niet op deze manier beschreven. Alleen al daarom moet het gerelativeerd worden. Niet in de zin van “dan zal er wel niet veel van waar zijn”, maar letterlijk “gerelativeerd”: ge moet dit zien in relatie tot de rest van Jezus’ leven. Het vertrouwelijk gebed tot zijn Vader, zijn genezingen, zijn duiveluitdrijvingen, zijn vergeving van zonden: het zijn allemaal gebeurtenissen, net als de gedaanteverandering van vandaag, die uiteindelijk de vraag oproepen: wie is Hij? En het antwoord dat er, hoe aarzelend ook, ten slotte moet komen is hetgeen we vandaag hoorden: de Zoon van God. In Hem is God zelf aan het woord en aan het werk.

Slechts een paar leerlingen hebben het voorrecht dit te mogen meemaken. Hoewel: voorrecht? God van zo dichtbij ervaren is blijkbaar beangstigend, want de drie werpen zich ter aarde, aangegrepen door hevige vrees. En dan gebeuren er een paar belangrijke dingen. Jezus komt naar hen toe en stelt hen gerust. Dat doet Hij zo vaak: bij de storm op het meer, als de leerlingen meenden een spook te zien, bij zijn verschijningen na Pasen.

Vervolgens verbiedt Hij hen te spreken over hetgeen gebeurd is op Tabor ‘voordat de Mensenzoon uit de doden is opgewekt’. Eerst moet Hij nog op die andere berg van gedaante veranderen: op Golgota. Een berg waar zijn gelaat niet zal stralen, en zijn kleren niet helder wit zullen worden: ze zijn Hem dan afgepakt. Op de berg Golgota zal iedereen Hem kunnen zien, als ze tenminste niet weggelopen zijn van schrik: niet alleen als God heel dichtbij is, maar ook als God ver weg lijkt zijn mensen blijkbaar bang. Op die berg herkent nagenoeg niemand Hem als de “geliefde Zoon in wie God welbehagen heeft”. Niemand stelt voor om op die berg drie tenten te bouwen om daar te blijven.

En toch heeft het gebeuren op de berg Golgota veel te maken met hetgeen vandaag gebeurt op de berg Tabor. Hetgeen we vandaag hoorden verwijst naar de toekomst: het laat ons al iets zien van Jezus' uiteindelijke verheerlijking. Maar de gestalte van Jezus waar wij het meest mee vertrouwd zijn is die van de Gekruisigde. Zo kennen wij Hem het best, en zo staat Hij ook het dichtst bij ons. Ons geloof zal ons waarschijnlijk geen theofanie, geen godsopenbaring opleveren. Het wil ons wel de aanwezigheid van God leren zien in het gelaat van die Gekruisigde opdat ook wij, als het moeilijk is, zouden weten dat God dan niet afwezig is of ons in de steek laat. En hoe raar het misschien ook klinkt: ik ken meer mensen die God ontdekt hebben in hun lijden dan in hun topmomenten. En dat is misschien ook wel logisch. Op de berg Tabor waren maar 3 leerlingen aanwezig, terwijl iedere mens in zijn of haar leven minstens 1 Calvarieberg passeert. Amen.

Johan Goris, pastoor